

„Najdroższy: Przypominam ci, abys rozpalił na nowo charyzmat Boży, który jest w tobie od nałożenia moich rąk. Albowiem nie dał nam Bóg ducha bojaźni, ale mocy i miłości oraz trzeźwego myślenia. Nie wstydź się zatem świadectwa Pana naszego lecz weź udział w trudach i przeciwnościach znoszonych dla Ewangelii mocą Bożą!..... Dobrego depozytu strzeż z pomocą Ducha Świętego, który w nas mieszka.”

2 Tm 1, 6-8. 13-14

Jubileusz profesji pierwszych Misjonarek jest dla nas czasem szczególnym, w którym możemy przyjrzeć się naszemu powołaniu i rozpalić na nowo udzielony nam charyzmat Boży, strzegąc tego depozytu.

Wspominanie początków drogi wytyczonej przez Armidę i Ojca Gemellego, a potem realizowanej i ubogacanej przez misjonarki kroczące z Armidą i za nią, na całym świecie przez te wszystkie lata, aż do dnia dzisiejszego, do tego momentu i miejsca w naszej Polskiej Wspólnocie Instytutowej, to czas ważny dla odnowienia i pogłębienia naszego powołania w podążaniu za Chrystusem zgodnie z charyzmatem naszego Instytutu.

Art.2

*„Od samego początku charyzmat Instytutu wyraża się w darze **konsekrowanej świeckości**, którego Bóg udzielił Kościołowi **na rzecz misji w świecie, w duchu świętego Franciszka....”***

Art. 35

Wspólnota Instytutu wspiera drogę każdej misjonarki we wspólnym powołaniu przez formację, braterstwo oraz weryfikację, aby każda była wierna słowom, życiu, nauce i świętej Ewangelii Chrystusa.....

Charyzmat ten opiera się na 4 filarach:

KONSEKROWANEJ ŚWIECKOŚCI

przeżywanej w **DUCHOWOŚCI FRANCISZKAŃSKIEJ**

uzdalniającej do **POSŁANNICTWA** - by z miłością dawać innym Chrystusa,
- by uświęcać świat od wewnątrz

odnawianej i umacnianej w braterskiej **WSPÓLNOCIE**

Na tej drodze jesteśmy umacniane błogosławieństwem Kościoła, które towarzyszy nam od początków, jak czytamy w Motu Prioprio Primo Feliciter Piusa XII:

„Duch Święty, który nieustannie odnawia oblicze ziemi Powołał dla Siebie darem wielkiej szczególnej łaski wielką liczbę umiłowanych synów i córek ...którym błogosławimy, aby byli jako sól niezwiędła w zepsutym świecie ... mają być światłem, które w ciemnościach świeci i nie gaśnie, odrobiną dobrego zaczynu, który zawsze i wszędzie przenika wszystkie środowiska i wszelkimi sposobami, słowem i przykładem usiłują wszędzie dotrzeć by zaczyn Ewangelii ogarnął całe ciasto i wszystko przemieniło się w Chrystusa.” (Primo Feliciter Motu Prioprio Pius XII 1948r.)

KONSEKRACJA – dar wielkiej miłości Boga

Art. 13

„Misjonarka uznaje w konsekrowanej świeckości dar, który Duch Święty ofiarowuje jej, by mogła odpowiedzieć na własne powołanie. Postępując za Jezusem posłusznym, ubogim i czystym, całą sobą miłuje Tego, który cały się oddał dla jej miłości, i uznaje w tym powołaniu drogę ku życiu pełnemu i radosnemu...”

Konsekracja jest więc odpowiedzią na dar miłości i wybrania, oddaniem się Bogu na wyłączność. To z tej bliskości z Chrystusem rodzi się możliwość i pragnienie złożenia całkowitego daru z siebie przez profesję rad ewangelicznych.

Jan Paweł II w *Vita Consecrata*, również wskazuje na powołanie, które jest wybraniem przez Ojca: *„Powołanie do życia konsekrowanego jest wyłączną inicjatywą Boga, który oczekuje od tych, których wybrał, odpowiedzi w postaci całkowitego i wyłącznego oddania się Jemu. Doświadczenie tej bezinteresownej miłości Boga jest tak głębokie i silne, że człowiek czuje się zobowiązany odpowiedzieć na nie bezwarunkowym poświęceniem Mu własnego życia.”*

To poświęcenie swego życia, Konsekracja, wyraża się:

- w ślubie czystości – oddaniu się w sposób niepodzielny, totalny Bogu, obejmuje całą osobę z jej duchowością, zmysłowością, uczuciami, doświadczeniem, całą historią życia, ze wszystkimi zainteresowaniami, relacjami, we wszystkich sytuacjach i wyborach, to dar z całego siebie.
- Jej wyrazem staje się pełne posłuszeństwo i pełna dyspozycyjność wobec planów Boga
- oraz naśladowanie ubóstwa Chrystusa, który wszystko otrzymuje od Ojca i z miłością Mu wszystko oddaje.

„Zdajecie sobie dobrze sprawę, co to oznacza: Konsekracja szczególna, która prowadzi do pełnej konsekracji chrztu i bierzmowania, musi przenikać całe wasze życie i wszystkie codzienne czynności, stwarzając w was całkowitą dyspozycyjność wobec woli Ojca, który was postawił w świecie i dla świata. W ten sposób konsekracja tworzyć będzie element właściwy dla uchwycenia istoty stanu świeckiego...” (Jan Paweł II Przemówienie z 28 sierpnia 1980r.)

Pełna dyspozycyjność i wnikliwe poszukiwanie woli Ojca winno być zasadą naszego życia - osób świeckich konsekrowanych. Wypływa ona z miłości ku Bogu, uczymy się jej od Chrystusa – Jego doskonałego posłuszeństwa Ojcu, jest to możliwe w mocy Ducha Świętego i dzięki Jego uświęcającemu działaniu.

Jeżeli nasza miłość będzie prawdziwie niepodzielna, oddanie całkowite „posłuszne aż do śmierci” wtedy nasze oddanie będzie przynosić życie, będzie płodne. I do takiego oddania i płodności wzywa nas Armida: *„Pamiętajcie iż nie wystarczy wierność – potrzeba jeszcze płodności.” (A. Barelli Jej głos s.56)*

ŚWIECKOŚĆ w życiu osoby świeckiej konsekrowanej.

Charakterystyczne dla osób świeckich konsekrowanych jest to, że realizują oni swe powołanie w świecie, w zwyczajnych warunkach życia; przez pracę, naukę, życie rodzinne, działalność społeczną, kulturę. Mogą one wnikać w struktury świata i je przemieniać, czyniąc je uporządkowanymi według planów Boga, jednocześnie przez swoje działania i modlitwę wprowadzają Boga w te struktury, uświęcając świat od wewnątrz.

Jan Paweł II w Vita Consecrata przypomina, że osoby świeckie konsekrowane mają „być zaczątkiem mądrości i świadkami łaski w ramach życia kulturalnego, gospodarczego i politycznego. Poprzez syntezę świeckości i konsekracji, która jest ich cechą specyficzną, zamierzają przepajać społeczeństwo nowymi energiami Królestwa Bożego, dążyć do przemiany świata od wewnątrz mocą Błogosławieństw.”

Realizacja naszego powołania w świecie będzie wiązać się z codziennym trudem, z sytuacjami odrzucenia, z sytuacjami w których musimy dokonywać nieustannie wyborów, szukać rozwiązań, być znakiem sprzeciwu.

Miłość, którą pociągnął nas Chrystus i do której nas wzywa jest miłością ukrzyżowaną. Trud codziennych spraw realizowanych zgodnie z wolą Ojca jest wpisany w nasze powołanie.

Art.6 „Misjonarka dzieli z całą ludzkością - trudy, niepewność, cierpienia, radości i nadzieje życia.”

Tak więc misjonarka stara się akceptować pewien brak stabilizacji, niepewność, być gotową na zmiany, być czujną, uważną na Boże wezwanie. Jest to możliwe, ponieważ Miłość oblubieńca Boga, która jest naszym udziałem odnawia nas, ożywia wszystkie nasze działania, czyny, problemy, sprawia, że wszystko staje się ważne, gdyż przez każde nasze działanie uczestniczymy w akcie stwórczym świata. To ona sprawia, że nasze życie staje się pełne dynamizmu, radości, pełne pasji, że będzie płodne.

Armida Barelli pokazuje nam drogę do wytrwania w naszym powołaniu jest nią wyrzeczenie, zaparcie się siebie, wysiłek pracy nad sobą oraz zaufanie Sercu Jezusa:

„Jesteśmy w świecie, ale nie należymy do świata, mamy żyć w świecie i być duszami poświęconymi Bogu, konsekrowanymi. Nie zwyciężymy świata, jeśli wpiery nie zwyciężymy samych siebie; wyzwolone z naszego „ja” będziemy mogły staczać zwycięskie walki dla Boga.”

„Żyć w świecie, ale serce miejcie zawsze zwrócone do naszej jedynej Miłości, Tylko w ten sposób możemy dochować wierności.”

Wzorem tej drogi wyrzeczenia się, zaparcia się siebie dla Jedynej Miłości, by jak najpełniej oddać się Chrystusowi, by być Heroldem tej Miłości, która nie jest kochana w świecie, jest dla nas św. Franciszek. Armida i Ojciec Gemelli widzieli w św. Franciszku najdoskonalszy wzór wypełniania powołania osoby konsekrowanej w świecie.

O. Gemelli, pisał w Liście okólnym 19.11.1919 r

„Ten nowy rodzaj konsekracji Bogu w świecie powinien być franciszkański. Uczyniwszy należne różnice i konieczne zmiany wobec tego co robił św. Franciszek w swoim czasie, możemy powiedzieć, że Sodaliczka odpowiada w pełni ideałowi jaki Franciszek realizował w świecie wraz ze swymi braćmi mniejszymi.”

Dlatego duchowość franciszkańska jest dla nas drogą realizacji naszego powołania.

DUCHOWOŚĆ FRANCISZKAŃSKA

opiera się na doświadczeniu św. Franciszka i jego osobistej wizji, jej wyrazem są pisma św. Franciszka, a ostatecznym potwierdzeniem Jego testament.

W centrum wizji św. Franciszka jest tajemnica Boga w jej wymiarze trynitarnym, Ojciec jako źródło i cel wszystkiego, Syn Boży – Słowo Ojca, który przyjął na siebie naszą ułomną naturę, Duch Święty, który nie przestaje w nas działać. - za Maddie Matura, „Duchowość franciszkańska, a nasze problemy współczesne”,

Według Ojca Gemellego *„Duchowość franciszkańska streszcza się w najwyższym i najpełniejszym naśladowaniu Chrystusa; franciszkanin nie powinien niczym innym wyróżniać się wśród chrześcijan, jak tylko większym upodobnieniem swego życia do życia Pana,tak, że nie mówi się więcej o naśladowaniu, lecz o utożsamieniu.utrzymuje on i wzmacnia w duszy dyspozycję do upodobnienia się do Chrystusawe wszystkim. Ani jedna myśl ani jeden czyn nie może być opuszczony w tym naśladowaniu, które zresztą spontanicznie wypływa z modlitwy i pragnienia Boga.”* (Franciszkanizm A. Gemelli OFM)

Całe życie św. Franciszka charakteryzował radykalizm, powinien więc on być także cechą charakterystyczną całego życia misjonarki.

Duchowość franciszkańska powinna cechować wszystkie aspekty życia misjonarki:

- sposób rozumienia i przeżywania konsekracji, jako daru, zaproszenia do przyjęcia Miłości, odpowiedzi na Miłość, z radością i wolnością dziecka Bożego, stworzonego, umiłowanego i obdarowanego, zawierającego się z ufnością Ojcu,

- obecność w świecie, której najważniejszym programem jest pełnienie misji.

Franciszek głoszenie Królestwa Bożego wśród ludzi uczynił celem swego życia. Także Misjonarka przez swoją konsekrację ma dawać świadectwo Chrystusowi – nieść Chrystusa wszystkim braciom, całym swym życiem i słowem, umiłować człowieka cierpiącego, ubogiego, grzesznego i prowadzić go do Ojca,

- braterstwo, które charakteryzuje postawa służby, uniżenia wobec braci i pokory, umniejszania się, budowanie jedności, wspólnoty, wnoszenia pokoju. We wspólnocie Instytutu misjonarka doświadcza w sposób szczególny braterstwa, które potem wnosi w swoje środowisko życia.

- życie modlitwy:

Świadomość misyjna Franciszka rodzi się z jego intensywnego życia modlitwy(I Celano 2, 91), którą cechuje:

- postawa wdzięczności Bogu za wszystko co otrzymuje, czym jest,
- postawa uwielbienia Boga, kontemplacji dzieł Bożych, darów Boga,
- postawa wstawiania się za wszystkimi ludźmi,
- nabożeństwo do tajemnicy Wcielenia oraz Męki i Ukrzyżowania Chrystusa,
- umiłowanie Eucharystii, którą także misjonarka za św. Franciszkiem przeżywa jako źródło i szczyt życia,
- umiłowanie modlitwy liturgicznej,
- nabożeństwo do Najświętszej Maryi Panny, „córki i służebnicy Najwyższego Króla i Ojca niebieskiego” ,
- słuchanie i rozważanie Słowa Bożego, które stawać się powinno programem życia,

przez zachowywanie Ewangelii w sercu oraz jej wypełnianie w sposób bezzwłoczny, które prowadzi do naśladowania Chrystusa.

„Franciszkanin modli się dużo, modli się zawsze, modli się w każdym miejscu, stosując odpowiednie słowa lub bez słów, gestem, wewnętrznym odruchem duszy, gdyż wie, że całe jego życie do Boga należy” (Ojciec Gemelli, Ojciec powiedział)

Misjonarka powinna starać się naśladować św. Franciszka przez przyjęcie i doskonalenie w swoim życiu cnót franciszkańskich:

- nieustannie nawracać się do Pana, przez czynienie i głoszenie pokuty za grzechy własne i braci, przez postawę umartwienia, wyrzeczenia się, by jak najczystszym sercem odpowiadać na miłość Boga.

„Pokutna postawa oznacza dla św. Franciszka pokorne i minoryckie uznawanie własnej ograniczoności, grzeszności, uznanie że od Boga pochodzi wszelkie dobro, a naszą własnością są tylko grzechy i wady, oznacza cierpliwe znoszenie wszelkich przeciwności...” (Lazro Illiarte, Powołanie Franciszkańskie)

- umiłować ducha ubóstwa – wszystko mam od Ojca i Jemu chcę wszystko oddawać, a sama jestem narzędziem w Jego rękach, ubóstwo radykalne wypływa z umiłowania Chrystusa ubogiego, unizającego się aż po krzyż, posłusznego aż do śmierci,
„O Pani święte Ubóstwo, Pan niech cię strzeże z twą siostrą świętą Pokorą... Święte Ubóstwo zawstydzą chciwość i skąpstwo, i troski tego świata ...” FF 256,258

- uznawać Chrystusa jako centrum wszechświata, początek i koniec wszystkiego,
„Prawdziwy Bóg i prawdziwy człowiek” powtarza św. Franciszek jako wyznanie wiary,
„Syn Boga Najwyższego, przez którego wszystko zostało stworzone, odkupione, i obdarzone pokojem, Ojciec posłał Go na świat jako Zbawiciela i wyzwoliciela; jest to Jego wielki dar, za który nie jesteśmy w stanie wyrazić wdzięczności tylko On, który wystarcza Ojcu za wszystko może godnie wyrazić wdzięczność wraz z Duchem Świętym” 1 Reg 23,5-11

- uznawać siebie jako człowieka grzesznego, słabego, najmniejszego, ubogiego przed Panem. Z takiej postawy wynika pełne zaufanie, złożenie wszystkiego w Chrystusie,

- umiłować pracę, która jest służbą braciom, przez którą św. Franciszek jednoczy się z ubogimi, uczestniczy w akcie stwórczym świata,

„Praca i warunki, w jakich ją wykonujemy, są najlepszą okazją daną nam przez Boga do spełnienia naszego apostołstwa” (O. Gemelli, Myśli duchowe)

- celebrować tajemnicę Kościoła, żyć w jedności z Nim, poddawać się całkowicie Kościołowi, miłować go.

Dla św. Franciszka „To w nim (w Kościele) i przez niego słyszymy wezwanie do wiary, jest on miejscem, w którym obecny jest Syn Boży”

- być posłusznym Ojcu przez nieustanne dążenie do poznania Jego woli i jej wypełnianie,

Św. Franciszek jest dla nas wzorem w pragnieniu wypełniania woli Bożej. Jej nieustannie poszukiwał przez całe życie, a po jej odczytaniu natychmiast wprowadzał w życie. Franciszek oświecony łaską potrafił zauważyć w małych i wielkich wydarzeniach życia obecność Pana, uważnie patrzeć na znaki (sytuacje życia, Słowo Boże, rady biskupa, braci, Św. Klary).

Łączył gorliwe słuchanie i głoszenie Ewangelii z wolą życia całkowicie oddanego temu Słowu, bez poprawek, bez wahania. Przyjął Ewangelię jako program życia i realizował gorliwie, to jest Jego

odpowiedź na Miłość. Pragniemy uczyć się takiej miłości w szkole św. Franciszka i razem z nim wołać do Boga:

„Wszchemogący, wiekuisty, sprawiedliwy i miłosierny Boże, daj nam nędznym czynić dla Ciebie to, o czym wiemy, że tego chcesz, i chcieć zawsze tego, co się Tobie podoba, abyśmy wewnątrz oczyszczeni, wewnątrz oświeceni i rozpaleni ogniem Ducha Świętego, mogli iść śladami umiłowanego Syna Twego, Pana naszego Jezusa Chrystusa i dojść do Ciebie, Najwyższy, jedynie dzięki Twojej łasce, który żyjesz i królujesz i odbierasz hołd w doskonałej Trójcy i prostej jedności. Bóg wszechmogący przez wszystkie wieki wieków Amen” (List do całego Zakonu i modlitwa „Wszchemogący, wiekuisty...” 50 – 52)

- czcić Najświętszą Maryję Pannę, Matkę Bożą

„Nie można być franciszkaninem bez prawdziwego nabożeństwa do Najświętszej Panny. Franciszkanie zawsze kochali Maryję z głęboką ufnością i z pełną wiarą.

Jako prawdziwe dzieci św. Franciszka, wiedzieć powinniśmy, iż wszystkie łaski przychodzą do nas za Jej pośrednictwem.”

„Polecam wam miłość do Matki Bożej i troskę o miłość Jej wśród ludzi; wtedy łatwo będzie nam Ją czcić, naśladować i wzywać. Od Niej przyszło do nas Dobro, ponieważ Ona jest Matką Jezusa; od Niej otrzymujemy łaskę każdą, gdyż jest Wszchemocą Błagającą Boskie Serce”

(Armida Barelli, Jej głos)

Jak wiele jeszcze możemy nauczyć się od św. Franciszka, ileż pogłębić!

U św. Franciszka doświadczenie miłości Boga było tak głębokie, że przyjmuje je jak skarb, pielęgnuje je, przenika ono całe Jego życie. W tym doświadczeniu mają źródło Jego stosunek do Boga, ludzi i rzeczy, głęboka radość, która przenika każde jego działanie, pragnienie niesienie tego skarbu innym - głoszenie Ewangelii.

„Jego doświadczenie było tak wielkie i tak głębokie, że zawsze znajdziemy nowe aspekty i światło, które pomogą nam prawdziwiej, głębiej, przeżywać naszą konsekrację w służbie braciom.”

(Agnieszka Garibaldi w liście do aspirantek)

APOSTOLSTWO

Art.6

„Całe życie misjonarki jest misją, objawieniem i głoszeniem miłości Boga do każdego mężczyzny i każdej kobiety oraz wszelkiej rzeczywistości stworzonej. Misjonarka całą sobą zobowiązuje się żyć Ewangelią świętą sine glossa, służąc każdemu stworzeniu dla miłości Chrystusowej, w duchu błogosławieństw, w umniejszeniu i pokoju.

Nazwa Misjonarki Królewskość Chrystusa oznacza dla członków Instytutu, że celem ich konsekracji jest dawanie świadectwa Chrystusowi zawsze i w każdym miejscu.

Jak mówi Armida *„ Królestwo Boże powinno być dla nas wszystkich największą namiętnością i celem wszystkich wysiłków.” (Armida Barelli, Jej głos)*

*„ Całe życie członków Instytutów Świeckich poświęcone Bogu przez profesję doskonałości, powinno się zamieniać w apostołstwo. Apostołstwo winno być pełnione nieustannie w świecie oraz wypływać z wielkiej czystości intencji, głębokiego zjednoczenia z Bogiem, męznego wyrzeczenia, szlachetnego zapomnienia o sobie i z miłości do dusz”
Motu Prioprio Prima Feliciter Pius XII*

Dla osoby świeckiej konsekrowanej pierwszym obszarem oddziaływania apostołskiego jest własne środowisko życia i działania, to środowisko mamy przepajać duchem Ewangelii i kształtować według zamysłu Bożego. W tym środowisku pierwsza jest wspólnota rodziny. Działać dla dobra rodziny, bronić jej interesów, dawać świadectwo poprawnych relacji rodzinnych, kształtować właściwe postawy członków rodziny to obszar niezwykle ważny apostołskiego oddziaływania.

Ważnym środowiskiem naszego posłannictwa jest grono naszych przyjaciół, znajomych, kolegów. Dzielić z nimi troski, pomagać w trudnościach życiowych, wносить pokój i radość, ubogacać duchem ewangelicznym także przez gotowość uzasadnienia swojej nadziei. Wreszcie istotnym miejscem apostołstwa jest środowisko pracy, gdzie ewangelizujemy przez kompetentne wykonywanie swoich obowiązków, zaangażowanie, przez budowanie relacji, tworzenie atmosfery przyjaźni, pokoju, zajmowanie ostatnich miejsc, dbanie o poszanowanie praw i godności współpracowników.

„Praca i warunki, w jakich ją wykonujemy, są najlepszą okazją daną nam przez Boga do spełnienia naszego apostołstwa” o. Gemelli

Szczególnie ważną sferą wymagającą ewangelizacji, którą podejmujemy jako osoby świeckie konsekrowane jest życie publiczne, czyli cała sfera życia społecznego, politycznego, gospodarczego i kulturalnego.

Wreszcie wspólnota Kościoła jest także środowiskiem naszego zaangażowania apostołskiego (katechizacja, animacja wspólnot, działalność charytatywna, opieka nad chorymi, starszymi, praca z rodzinami, formacja dzieci i młodzieży).

W tych środowiskach posłannictwo nasze powinno realizować się przez życie błogosławieństwami, przeniknięte radością, prowadzące do ukazywania, że szczęściem nie jest posiadanie i używanie dóbr, ale oparcie się w życiu na wartościach chrześcijańskich, pozwalające odnajdywać prawdziwą tożsamość człowieka zagubionego dziś w chaosie zmian kulturowych.

Ale przede wszystkim najważniejszym i podstawowym środkiem ewangelizacji jest świadectwo życia, przez które realizujemy zadanie bycia solą, światłem i zaczynem świata według zamysłu Bożego, ukazujemy tym, że możliwe jest być w pełni zaangażowanym w świecie przy jednoczesnej pełnej wierności Bogu. A w tym świadectwie życia to co mamy najcenniejszego do ofiarowania jest doświadczenie szukania i osobistego spotkania z Bogiem żywym.

Na to świadectwo życia wskazuje nam Jan Paweł II w Vita Consecrata:

„Najważniejszym przejawem misji nie są bowiem zewnętrzne dzieła, ale przede wszystkim uobecnianie w świecie samego Chrystusa przez osobiste świadectwo. Oto jest wyzwanie i pierwszoplanowe zadanie życia konsekrowanego. Im bardziej upodabniamy się do Chrystusa, tym bardziej czynimy Go obecnym i działającym w świecie dla zbawienia ludzi”

Warunkami skutecznego apostołstwa wg Ks. P. Walkiewicza są:

- więź z Bogiem, z której rodzi się codzienne pogłębianie osobistej świętości, oddanie Bogu, codzienny wysiłek wypełniania woli Bożej, dążenie do nieustannego nawracania się, przez wsłuchiwanie się w Słowo Boże.

Modlitwa jest źródłem wewnętrznego pokoju, szczerzej, uprzedzającej miłości, sprawia, że odnawiamy swe siły, umacniamy nadzieję, nie zniechęcamy się, gdyż pamiętamy, że „Kto inny sieje, a ktoś inny zbierać będzie”, że jesteśmy tylko nieudolnymi narzędziami w rękach Ojca.

- wierność powołaniu.

Nasze powołanie misyjne charakteryzuje się duchem franciszkańskim przeżywanym całkowicie w świecie. Posłannictwo św. Franciszka i jego naśladowców posiada kilka charakterystycznych cech. Tymi cechami franciszkańskiego apostołatu są:

1. Cel apostołstwa, którym powinno być dawanie ludziom poznać „dobrodziejstwa Boże i nakłonić do radosnego wysławiania Trójcy Świętej”, za św. Franciszka
2. Prostota przekazu ewangelicznego czy to w świadectwie słowem czy to w towarzystwie ludziom potrzebującym, mówić językiem ludzi, umiejętność dostosowywania się, unikanie pokusy krasomówstwa, przywłaszczania sobie owoców głoszenia słowa.
„Błogosławiony sługa, który nie wbija się w pychę z dobra, jakie Pan przez niego mówi i działa.” (św. Franciszek, Upomnienia 17,1)
Nawrócenie tych, którzy słuchają słowa, dokonuje się z działania Boga, a to pokazuje, że nie ma w tym działaniu naszej chwały, lecz tylko Boga.
Aby to się dokonywało konieczne jest, by nie zwracać na siebie uwagi, przechodzić niezauważonym, taka postawa przynosi owoce.
O. Gemelli przypomina za św. Franciszkiem, że taka postawa pomaga pamiętać, że „to Bóg prowadzi pracę apostołską. Człowiek jest tylko narzędziem wybranym przez Boga, które zawsze musi być gotowe do użycia, kiedy, jak i dopóki On tego chce”
3. Głoszenie Chrystusa bardziej przykładem niż słowami, do tego powołani są wszyscy „Wszyscy bracia mają głosić kazania czynami” 1 Reg.17.3
4. Pielęgnowanie postawy pokory, i uważanie się za powołanego do służenia wszystkim ludziom, Franciszek czuł się „sługą wszystkich, obowiązany służyć i wszystkim rozdawać wonne słowa swego Pana” (FF 180)
W pierwszej kolejności być w miejscach pomijanych, które bardziej odpowiadają ubóstwu i byciu z ludźmi pokornymi i ubogimi.
5. Poszukiwanie różnych form ewangelicznego przekazu, za św. Franciszkiem, który pragnąc by jego słowo docierało do każdego człowieka pisał i wysyłał listy pełne spontaniczności i miłości, czy utworzył chór kuglarzy, którzy idą w świat i wysławiają Boga.
6. Apostolski sposób bycia, który charakteryzował się
 - przyłgnięciem do Chrystusa,
 - wiernością formie ewangelicznego życia,
 - dyspozycyjnością dla Królestwa Bożego
7. Gotowość na poniesienie ryzyka swego apostołskiego oddziaływania, „Jest rzeczą niemożliwą stanąć przed człowiekiem gnębionym i nie narazić się na ryzyko” mówił św. Franciszek do braci. Prawdziwa postawa „małości” – minoritas, nie boi się utraty niczego, „jest mocna swą pokorą i swym ubóstwem”

8. Wierność Kościołowi, św. Franciszek poleca braciom, by byli posłuszni Kościołowi. Reg niezatwierdz.-9.1
9. Pielęgnowanie modlitwy, to ona sprawia wzrost w wierze i Bożej mądrości. Posłannictwo św. Franciszka jest zakorzenione w głębokim życiu modlitwy, wypływa z radykalnego umiłowania Chrystusa i świadomości, że tylko Chrystus jest odpowiedzią na potrzeby człowieka - I Celano 35

Głosząc Chrystusa poszukujemy z Nim swojego sposobu apostołstwa opartego na naszej osobowości, otrzymanych umiejętnościach, rozwijanych zainteresowaniach, wpływającego z miłości. Bądźmy przy tym gotowe na zmiany, na to, że Nasz Pan może potrzebować nas w nowym miejscu, w inny sposób niż dotychczas.

„Jak to pięknie móc razem z Jezusem naszym Zbawcą wyzwalać dusze z grzechu i przyprowadzać je do Ojca niebieskiego” (Ojciec Gemelli, Myśli duchowe)

*„Żyćcie w świecie bez żadnych ustępstw na rzecz świata, pracujcie bez wytchnienia, a przede wszystkim kochajcie, kochajcie, kochajcie.” (Armida Barelli, Jej głos)
Miłości, postawy wnoszenia braterstwa w nasze codzienne życie doskonalimy we wspólnocie braterskiej.*

WSPÓLNOTA

Art.3 „...Misjonarki są zjednoczone węzłem przynależności do Instytutu - który jest miejscem specyficznej formacji i braterskiej wspólnoty - mocą tego samego charyzmatu.”

Nasze powołanie do życia konsekrowanego w świecie przeżywamy we wspólnocie Instytutu Świeckiego, która „jest zbudowana na tożsamości jego charyzmatu i na stałych więzach powstałych dzięki profesji rad ewangelicznych”, za Rochetta C, konferencja na Convegno Formatori w Asyżu w 1992.

Nasza wspólnota jest wspólnotą powołaniową, nie wspólnotą życia, jest darem Ducha Świętego. Wspólnota wyraża się w braterskim współżyciu, konkretnych kontaktach braterskich, we wzajemnej pomocy, w realizacji drogi naśladowania Chrystusa, ale także w przyjęciu siebie jako daru, w zjednoczeniu duchowym.

Istotą wspólnoty jest zjednoczenie osób pomiędzy sobą z Bogiem Ojcem przez Chrystusa w Duchu Świętym. Pierwszym apostołatem osoby świeckiej konsekrowanej jest zachowanie jedności ducha. *“Członkowie tego samego Instytutu winni zachowywać między sobą wspólnotę, pilnie troszcząc się o zachowanie jedności ducha i przeżywanego braterstwa...” kanon 716 KK*

Wspólnocie jest powierzony charyzmat. Przyjęcie i rozwój charyzmatu jest zadaniem całej wspólnoty, ale i każdej misjonarki indywidualnie.

Mina Poma pisze: „ Wchodząc do Instytutu zgadzam się naśladować Chrystusa, przyjmując tę propozycję życia, którą wspólnota reprezentuje. Charyzmat osobisty spotyka się z charyzmatem wspólnotowym i od tej chwili oryginalność darów każdego może się pozytywnie urzeczywistniać w takiej mierze, w jakiej przeżywane jest wierne posłuszeństwo charyzmatowi wspólnoty. Wola Boża względem pojedynczej osoby przechodzi przez pośrednictwo wspólnoty...” Tak więc każdy z nas jest odpowiedzialny za kształtowanie swego powołania, na tej drodze otrzymuje wsparcie i pomoc wspólnoty, ale to jak każda z nas żyje powołaniem wpływa na całą wspólnotę i na urzeczywistnianie się i rozwijanie jej charyzmatu.

Wspólnota powołaniowa spełnia trzy role: formuje, weryfikuje i wspiera.

- Formacja musi być ukierunkowana na przeżywanie charyzmatu Instytutu i ciągle jego urzeczywistnienie w obecnym czasie. Realizuje się to przez spotkania wspólnotowe, wspólną modlitwę, braterską wymianę myśli, przeżyć, doświadczeń życia radami ewangelicznymi i apostołstwa, przez posługę. Formacja czyniąc misjonarkę bardziej świadomą wymagań powołania prowadzi do weryfikacji.

- Weryfikacja realizowana w duchu braterstwa, jest wspólnym poszukiwaniem woli Bożej, by lepiej rozumieć potrzeby Kościoła i świata i na nie odpowiadać zachowując wierność swemu charyzmatowi. Realizuje się ona przez rozmowę z odpowiedzialną, posłuszeństwo Konstytucji, przedstawianie bilansu. Wspólnota praktykująca braterską weryfikację nie może być wspólnotą, która osądza czy która pozbawia odpowiedzialności osobistej, jest raczej wspólnotą która słucha wspólnotowego charyzmatu we wzajemnym przyjęciu siebie.

- Wspólnota wspiera każdego jej członka w realizowaniu własnego powołania.

Cechy braterskiej wspólnoty instytutowej o duchowości franciszkańskiej:

➤ **Chrystus jest centrum braterskiej wspólnoty:** „*Gdzie jest dwóch lub trzech zgromadzonych w imię Moje, tam Ja jestem pośród nich*”(Mt 18.20)

Św. Franciszek jest wzorem żywej wiary w tę żywotną obecność Zmartwychwstałego pośród braci zgromadzonych w Jego imię czy to wtedy kiedy wspólnota Go czci i przyjmuje w Sakramencie, czy przez doświadczanie miłości braterskiej.

➤ **Wspólnota jest ożywiona i umocniona Słowem Bożym.**

„Jest ona ożywiana słowem ludzkim, słowem każdego brata i każdej siostry”
(za Lazaro Iriarte)

Spotkania, wspólne przeżywanie Eucharystii, uczestniczenie w rekolekcjach daje nam możliwość słuchania Słowa Bożego we wspólnocie, dzielenia się Nim, słuchania kazań, pouczeń. Zbudowane tym słowem mamy obowiązek zachować, rozważać je, wprowadzać w życie, nawracać się. Wtedy każda z nas i cała wspólnota będzie wzrastać w prawdziwej miłości, dynamicznej, otwartej na potrzeby innych.

Art.8 „Przynaglona Słowem Bożym, misjonarka jest zapraszana do rozpoznawania w historii oraz w potrzebach ludzkości znaków obecności Boga i Jego wezwań...”

Art. 22 „Misjonarka w łączności z całym Kościołem każdego dnia słucha i rozważa Słowo Boże, będące pokarmem dla jej wiary, nadziei i miłości oraz źródłem misji...”

➤ **Braterska wspólnota gromadzi się na modlitwę.**

Bez codziennego otwierania ducha na Boga nie jest możliwe otwieranie się na braci.

Art. 22 „MisjonarkaPielęgnowuje modlitwę osobistą..... docenia modlitewne spotkania wspólnoty powołaniowej...”

➤ **Wspólnota oparta na ewangelicznej miłości jest szkołą braterstwa:**

Uczymy się troski i miłości do sióstr i braci od św. Franciszka, który w 1 Reg 9.11 nakazuje:
„ *Każdy niech kocha i karmi swego brata – w tym wszystkim, w czym Pan obdarzy ich łaską – tak jak matka kocha i karmi swego syna ..*”

i od św. Klary, która zwraca się do sióstr: „*Kochajcie się wzajemnie miłością Chrystusa i tę miłość, jaka macie w sercu okazujcie na zewnątrz czynkami, aby siostry pobudzone tym przykładem ciągle wzrastały w miłości do Boga i we wzajemnej miłości*”.

Braterstwo między misjonarkami jest znakiem powszechnego braterstwa zrealizowanego przez Chrystusa i doświadczanego pomiędzy pierwszymi naśladowcami św. Franciszka. Braterstwo jest budowaniem więzi między siostrami, która umożliwia przyjęcie każdej i docenienie różnic osobowych odczuwanych jako bogactwo.

➤ **We wspólnocie jest wzajemna akceptacja i przyjęcie różnorodności talentów, umiejętności, darów łaski, upodobań, doświadczeń ...**

Przyjmować każdego brata, każdą siostrę jako dar Boga, św. Franciszek mówi do przełożonego: „ *Kochaj ich takimi jakimi są, i nie chcesz, aby byli lepszymi chrześcijanami ze względu na ciebie*”

Aby to osiągnąć *potrzebna jest praca nad własnym egocentryzmem, przez ascezę i oczyszczanie myśli, intencji, czynów, opanowanie wadliwych skłonności i nabytych przyzwyczajień, w taki sposób, byśmy i sami mogli być akceptowani przez innych.*

Różnorodność przeżywana w autentycznym klimacie wspólnoty, staje się bogactwem...

➤ **Wspólnota instytutowa jest apostołska i misyjna**

„Christifidelis laici” poucza, że *„Jedność jest misyjna, misja służy jedności.”*

Wspólnota świecka nie może być wspólnotą autentycznie apostołską, jak tylko w kontekście autentycznego, duchowego braterstwa. Pierwszym apostołstwem członków instytutu jest – w tym sensie - jedność we wspólnocie Instytutu.

Art.4 „ *Nazwa „Misjonarki Królestwa Chrystusa” uzmysławia misjonarkom znaczenie ich powołania, które wzywa je do:*

- traceniu życia dla Królestwa bożego głosząc, iż Chrystus przyszedł, „aby służyć i dać życie jako okup za wielu”

➤ **Wspólnota jest miejscem służby i wzajemności.**

Rozumieć to trzeba w dwóch aspektach: stosunku między siostrami i stosunku członkiń Instytutu do Wspólnoty Instytutowej.

Każda z nas powinna być gotowa do dawania i otrzymywania. Te, które są członkiniami Rady mają służyć wspólnocie z gorliwością, ich obowiązkiem jest strzec wierności konstytucjom zapewnić jedność. Każda misjonarka współpracuje dla dobra całego Instytutu *Wspólnota zależy od każdego z jej członków. „ Misjonarka czując się żywym członkiem całego Instytutu, w duchu współodpowiedzialności i autentycznej miłości, szuka każdej okazji do współpracy we wzroście wspólnoty.”*(z materiałów formacyjnych)

Art. 18 „ *Misjonarkawedług własnych możliwości wnosi swój wkład w życie Instytutu”*

Wspólnotę należy budować razem z innymi.... Nie jest ona rzeczywistością statyczną, ... My ją kształtujemy z pomocą Ducha Świętego. Wszyscy jesteśmy odpowiedzialni za jej dojrzewanie i wzrastanie w miłości.

Pragniemy nieustannie uwielbiać Ojca za dar tak wielkiej Miłości do każdej z nas. To On wezwał nas i uzdolnił mocą Swojego Ducha do odpowiedzi na ten dar –do całkowitego oddania się Bogu, przez przyjęcie rad ewangelicznych i podjęcie drogi naśladowania Chrystusa Ukrzyżowanego

i Zmartwychwstałego, Chrystusa ubogiego i czystego we Wspólnocie Instytutu Misjonek Królestwa Chrystusa.

Dziękujemy Duchowi Świętemu, który: *„kieruje wzrostem pragnienia, skłania do udzielenia pozytywnej odpowiedzi, a później pomaga w jej wiernej realizacji, to On formuje dusze powołanych, upodabnia ich do Chrystusa czystego, ubogiego i posłusznego oraz przynagla do podjęcia Jego misji ...” (Vita Consecrata)*